

Obsah

Bábätko **8**

Karneval **32**

Let na Mesiac **54**

Šetrí celá rodina **80**

Pandémia **106**

Stratené vlákno **130**

Bábátka

Mamička, Hugo a Lili si na kuchynskom stole rozložili vynikajúcu spoločenskú hru *Pavúk, nehnevaj sa!* Uzlíkovým písmom to má napísané na obale.

Lili asi vyhrá. Jej žltý panáčik má pred sebou len jedno okienko, stačí naň postúpiť a bude v domčeku.

Hádže mama.

Len aby nepadla jednotka, preblesne jej hlavou. To by som musela Lili vyhodiť.

Kocka poskakuje po stole — a padne jednotka. Nič sa nedá robiť, mamička siaha po svojej figúrke, no robí to veľmi, veľmi pomaly.

„Mami, veď už pod!“ súri ju Hugo.

Lenže mama na okamih privrie oči a predstaví si Lilinu nešťastnú tvár, ak teraz vyhodí jej panáčika. Nečakane siahne po svojej figúrke na opačnej strane hracej dosky a posunie ju o jedno miesto.

Lili je mimo ohrozenia.

„Teda mami! Ty ju nechávaš vyhrať. To nie je fér!“ vyskočí nahnevane Hugo.

Lili akoby to nepočula. Zvýskne a rozosmeje sa.

„Je to fér! Vyhrala som a teraz ma naučíš jazdiť na skejte, však?“ usmieva sa na Huga.

„Ani náhodou. Naučím ťa to, až keď budeš vedieť prehrávať a nebude ti pomáhať mama,“ odchádza od stola Hugo. Mamička je smutná. Hugo má pravdu, ale aj jeho som občas nechala vyhrať, keď bol malý. Nepovie to nahlas, ale je to tak. Rodičia niekedy nechávajú deti vyhrať.

Hugo skáče dolu a už je na skejte. Lili pozoruje, ako šikovne jej brat lieta po špeciálnej rampe. Je to kus lesklého jemne ohnutého plechu, ktorý dedo našiel na skládke na prvom poschodí.

Ach, taký skejt, to je nádhera! Na tom aj obyčajný pavúk vyzerá dôležito, dumá Lili a spod ľavého krajného oka si zotrie maličkú slzu.

Od mostíka sa k nim blížia hlasy. Lili počuje najskôr detský, potom aj dospelý.

„Aha, ide k nám moja sestra!“ zvolá mamička.

„Alica!“

„Alma!“

Alica má na chrbte vypletaný batôžtek, z ktorého trčí malá hlava.

„Juchú!“ tešia sa

Alma aj Alica.

„Dávno sme sa nevideli!“ objímajú sa.

„A toto malé, to je už aké veľké! Kvetka, no poď k tete,“ naťahuje ruky mamička.

Možno ich mamička len ponúkne čajom z jablčných vošiek,

chvíľku si podebatujú a potom pôjdu, povie si Lili a pomaly rozkladá novú hru. Teraz bude mať ona modrých a mamička červených panáčikov.

Sestry Alma a Alica sa medzitým rozprávajú:

„Alma, predstav si! Ľudia nám povysávali kokóny! Všetky štyri. Stihli sme si pobrať len niekoľko vecí. Manžel už ťahá nové vlákna, ale vieš, koľko je to roboty! Teraz budeme na druhom poschodí. Kokón pre malú pletie ako prvý, ale ešte nie je hotový, tak sme vás s Kvetkou prišli pozrieť.“

Kvetka vylezie von z pleteného batôžka na maminom chrbte. Prelieza jej cez hlavu, ťahá ju za vlasy, spúšťa sa na kolená a chce sa hrať.

Lili prevracia oči.

„No jasné. Malé decká.“

Vynikajúca spoločenská hra *Pavúk, nehnevaj sa!* leží na stole.

Lili sem-tam urovná panáčikov a čaká.

„Prepánapavúka! Alica, to je predsa samozrejmé! Sme sestry, musíme si pomáhať. Ukáž, daj mi malú a ty si oddýchni,“ mamička natahuje ruky k bábätku.

Lilina ruka zastane. Hádám sa im len Kveta teraz nezapletie do hry.

„Joj, taká som rada. Ďakujem ti, Alma. Kvetka je teraz v najhoršom veku. Len by sa jašila, a ja už nemám silu. Veď to poznáš, malé deti sa neustále dožadujú pozornosti.“ Alica sa unavene usmeje.

Niekedy potrebujú pozornosť aj tie väčšie, pomyslí si mamička a mrkne na Lili.

Lili sa vôbec nepozerala ich smerom, je trochu urazená. Hrá sa s figúrkami akoby nič, Kvetka ju nezaujíma.

„Malé pavúčiatka vedia jednu mamu poriadne vyčerpať. Ved' ty ani nemôžeš pomáhať pri pletení nových kokónov,“ zalomí Alma všetkými rukami. „Neviem si predstaviť, že by nám niekto zničil domov. Nechaj Kvetku na chvíľu u nás, aspoň takto vám pomôžeme. Postaráme sa o ňu, kým vypletiete.“ Lili sa zdá, že zle počula.

„Naozaj by ste to pre nás spravili? Kvetka ešte nikdy nebola bezo mňa. Dúfam, že nebude plakať. Malé pavúča je také náročné! Nechcem vás zaťažovať,“ dojata cúvne Alica.

„Ale Alica! Aspoň si zaspomíname, aké to je — mať v kokónoch bábätko. Mimochodom, ved' my ešte máme detskú škrapinku! Vieš, tú Lilinkinu starú kolísku. Kde vlastne je? Babka! Dedko!“ volá mama. „Neviete, kde je detská škrapina po Lili?“

Tak ale toto je vrchol! Lili očervenie od hnevu. Tú škrapinku má predsa odloženú na karneval!

„Mami...“ nadýchne sa Lili, ale mamička ju zastaví a povie, že na karneval isto nájdú niečo iné. Teraz je dôležitejšie, aby mali kam uložiť Kvetku.

Alica sa ešte chvíľu mazná s Kvetkou a potom ju vloží do rúk Alme.

„Pod', moja malá,“ Alma si ju privinie a Alica nenápadne zmizne za strojovňou.

Dedo našiel kolísku po Lili, je celkom zachovalá, treba len premasťiť hojdacie pružiny. Vrhne sa do práce.

„Hneď to bude, dievčatá,“ oháňa sa pružinou a pospevuje si starší pavúčí hit.

Babka sa motá okolo, chce kolísku vyskúšať. Trochu ju rozhybe, no dedko sa hneď rozčúli:

„Babka! Takto to neopravím!“

„Jaj, Rafael, dobre vieš, ako milujem hojdanie. Hóóójda! Hóóójda! Mohol by si mi urobiť takú, len väčšiu, čo povieš?“
Hotovo. Kvetka môže ísť do kolísky.

Ale hojdanie sa jej nepáči tak ako babke a začne plakať.

„Mami, prečo plače, keď má takú peknú kolísku?“ zamračene sa pýta Lili.

„Chýba jej mamička.“

„A my si kedy spolu zahráme Pavúk nehnevaj sa!?“ nedá sa Lili.

„Momentík,“ mamička takmer nedýcha, Kvetka v kolíske pomaly prestáva plakať.

„Možno by si niekto našiel čas zahráť si s Lili tú vynikajúcu spoločenskú hru,“ uvažuje nahlas.

„Babka! Dedko! Čo keby ste si s Lili zahrali Pavúk nehnevaj sa!?“ pýta sa mamička. „S vami sa ešte nehrala. Hm?“

„Asi si musím zbehnúť po novú žiarovku, ledva vidím pri tomto slabom osvetlení,“ povie dedo a jediným švihom vlákna vyletí hore.

„A ja som si práve chcela ísť kúpiť nové číslo magazínu Pletieme bez ihlíc,“ povie babka a rýchlosťou blesku sa spustí dole.

„Nikto so mnou nechce hrať,“ zadíva sa Lili na hru.

„Teraz musíš počkať, Lili. Všetci maličkí sú bezbranní a Kvetka je maličká. Potrebuje pokoj a musí si pospinkať. Teraz tu má len nás, vieš?“

Kvetka nespí. Alma ju opäť berie na ruky.

„Ma-ma, ma-ma,“ Kvetka k mamičke naťahuje štyri malé pavúcie rúčky a Lili má čudný pocit. Veď toto je jej mama, nie Kvetkina.

Tento deň sa začal tak pekne a teraz nemám ani hranie, ani skejt, a ešte si aj Kvetka myslí, že moja mama je jej mama, aj keď je moja, hnevá sa Lili v duchu. Pozoruje Huga, ako sa spúšťa po mostíku a letí až k rampe.

„Hej, Hugo! Nauč ma skejtovať!“ zavolá na brata.

„Len ak budeš hrať ako veľká,“ odpovie Hugo a poriadne sa odrazí. Je preč.

Ako mám hrať ako veľká, keď na mňa nikto nemá čas? Všetko sa krúti len okolo Kvetky, pomyslí si Lili utrápene.

„Lili, skús nakrmiť Kvetku, musím si odbehnúť. Také dieťaťko nemôže pavúk spustiť z očí ani na chvíľku. Aha, takto jej dáš kašičku,“ ukazuje mamička Lili, ako sa krmia bábätká, a rýchlo sa vytiahne hore do kuchyne.

Lili vzdychne tak nahlas, až sa zachvejú všetky vlákna.

Berie misku a naberá Kvetke plnú lyžicu. Lenže Kvetka je nepokojná.

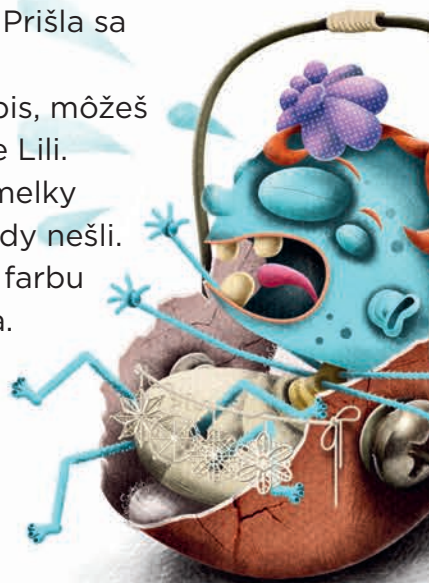
„Jój, aj ja by som si dala. Pamätám si, ako sa aj náš Walterko vždy vrtel pri jedle,“ hovorí babka. Prišla sa pozrieť, čo sa deje.

„Babka, ak si už zohnala svoj časopis, môžeš sa so mnou zahrať,“ navrhne babke Lili.

„Lili, vieš, ja som expertka na karamelky a hojdanie. Spoločenské hry mi nikdy nešli. Nevedela by som si zapamätať ani farbu vlastných panáčikov,“ šomre babka.

„Nemaj strach, ja ti vždy poviem, ktoré sú tvoje. Ideme.“

„Tak dobre. Ale sem-tam si pri hre zobneme,“ babka vytiahne kornút s cukríkmi a hra sa môže začať.

„Juchúú,“ Lili hned' odkladá nabok misku aj Kvetku a vyberá si červené figúrky. Karamelky ležia rovno pred Kvetkou. Babka hádže kockou, a už aj ťahá červenou figúrkou.

„Babka, červené sú moje,“ podotkne Lili.

„Veď som ti hovorila, že si to nebudem pamätať, musím sa občerstviť,“ povie babka a do úst si hodí cukrík. Kvetke sa veľmi páči farebný kornútik. Pomaly sa k nemu naťahuje, hoci je na karamelky ešte malá. Už-už ho má v rukách, Kvetka je rýchla, pavúk si ani nevšimne a...